

man vil regne det til forebyggende Forholdsregler eller ikke, saa ønskede han at bibeholde et foreløbigt Gjenemsyn af hvad der udkom i Pressen. Hvad der derimod igjen forundrer mig meget, det er, at medens man har gjort Indvendinger imod det i sig selv Ubetydelige, af aflevere et saadant Skrift paa 6 Ark eller derunder til Politimesteren, saa har man derimod ikke fæstet Opmærksomheden paa den store Straf, de strenge Bøder, som ere satte for Undladelsen af denne ubetydelige Formalitet, og paa, at denne Straf, disse Bøder ikke alene ere satte for Bogtrykkeren, men at, dersom han har undladt det, og der skulde være en urigtig Bogtrykker eller slet ingen nævnt, da ogsaa den i det Ringeste i mange Tilfælde aldeles uskyldige og derom uvidende Forlægger eller Commissionshandler skal udrede det Samme. Dog, dette er; jeg vil ikke sige Smaating, thi det staaer jo i Sammenhæng med det Hele, men dog ikke det, hvorfor jeg væsentligst begjærede Ordet. Det er blevet sagt, og sagt med Rette, at de første 4 Paragrapher egentlig udgjorde Kjernen af dette Lovforslag, og da af dem igjen den 3die, der handler om, hvo der skal bære Ansvaret. Det er jo vist nok, at i § 4, uagtet den kun vedkommer Penge, Ansvarret ret aabenbar uretfærdigt er udvidet til dem, der paa ingen Maade skulle kunne bære det, og allermindst for Undladelsen af en saadan, vi maae sige, ubetydelig Formalitet, naar det ikke skal hænge sammen med en forebyggende Forholdsregel. Men det var nu hvad jeg fra Begyndelsen til Enden maatte søge at henlede paa det ærede Things og det høitærede Ministeriums Opmærksomhed paa, at det dog virkelig ikke er rigtigt og klogt, saalidet som det er billigt, ved en Lov, der skulde ordne en virkelig Trykkefrihed, at gjøre det til Hovedspørgsmaalet og til det egentlig Diemed, hvorledes man i ethvert Tilfælde kan finde, En, der, om han end ikke er den Skyldige, dog kan hæftes, dog kan straffes for det, man kalder Forfølselse eller Forbrydelse; dette er, synes mig dog, en saa stor ikke alene Ubillighed og Urigtighed, men ogsaa i denne Henseende en saa stor Uklogskab, at jeg ikke forstaaer, hvorledes man kan ville vedkjende sig den og sætte den i Kraft. Man spørger jo dog ikke i noget Tilfælde, hvor

man ellers giver Love, som t. Ex. naar man giver Love til saavidt muligt at hævde eller straffe Tyveri, om hvorledes man skal bære sig ad for at der dog altid kan være En, som man kan faae fat paa og faae straffet, naar der er begaaet et Tyveri, man stræber jo dog ikke, og man vilde ogsaa finde en saadan Stræben uretfærdig, efter at kunne faae En, der, om han end ikke var Medskyldig og ikke engang Medvider, dog i alt Fald kunde siges ikke at have anvendt den nødvendige Forsigtighed, saa han jo dog kunde faae Skin af at være Medvider, saa han jo dog paa en Maade kunde anses for at være mistænkelige, og hvorfor skulde man da gjøre det i en saadan for det Hele vigtig Anordning, der meget mere skulde gaae ud paa at ordne Trykkefriheden end paa at udfinde Overtræderne, der jo ligesaameget skulde gaae ud paa at befri Trykkefriheden, saa at den ved en rigtig Anvendelse kunde naae sit store Diemed, som den skulde gaae ud paa, at hævde eller straffe de groveste Misbrug, hvortil man i alle Henseender maa indskrænke sig. Dog, jeg har talt det bedste jeg kunde for at bringe det frem for Diet og for at lægge det paa Sinde, hvad det er for en stor Ting, her handles om, hvad det er for en vigtig Ting, baade for Friheden og for Oplysningen i Landet, at man ikke med unødvendige Vaand og Byrder belægger de Haandteringer, ved hvilke den hele Literatur skal baade gaae og glæde og trives. Jeg vil derfor ved denne Leilighed, med det ærede Things Samtykke, et Dieblisk flytte mig fra mit egentlige Standpunkt midt i Folket, midt imellem Forfatterne, midt i Bogvæsenet, flytte mig, saavidt som jeg kan, hen paa Justitiens og Regjeringens Standpunkt; jeg vil fra dette Standpunkt spørge: Er det da virkelig saa, som den ærede Justitsminister udtrykkeligt har sagt, da han først indførte det Lovforslag hos os, som ligger til Grund for det nærværende? Han sagde nemlig, at han erkjendte, at der i den forløbne Tid, siden 1848 og indtil dengang, ikke har været nogen stor Grund til at haste med en ny Presselov, og at der ikke kunde siges at være nogen stor Trang til at faae det ret bestemt, hvorledes man skulde baade udfinde og straffe Forfattere og Andre,